

[Korsgaard.]

Ministerium eller et Venstreministerium, kan dog efter den Sæd og Skik, vi har her i Landet, ikke være det afgørende. Vi betragter jo her en Embedsmand, valgt af det ene Ministerium, som lige saa god som en Embedsmand, valgt af det andet; og gælder dette overfor Embedsmænd, maa det vel ogsaa gælde overfor Mænd, valgt til at kontrollere denne Bank. Vilde man mene, at den siddende Bankledelse manglede Kræfter, som den siddende Regering mente burde tilføres, er det min Overbevisning, at det i enhver Henseende vilde være heldigere for Banken at supplere det siddende Bankraad med et eller flere Medlemmer fremfor at have det Æskesystem, vi efterhaanden er kommet til: Et Bankraad, et Tremandsudvalg og deroventpaa et Tomandsudvalg. Men som sagt, Tremandsudvalget har ikke foretaget nogen Opgørelse, saa der kan ikke siges noget om den.

Men af de tre andre Faktorer er der foretaget Opgørelser. De to af disse, der afviger mest indbyrdes, er Bankledelsens og Tomandsudvalgets. Her bliver da Spørgsmaalet: Er det nu at antage, at Bankledelsens Opgørelse er den rigtige, eller maa man antage, at Tomandsudvalgets er den rigtige? Der kan ikke være nogen Tvivl om, at den højtærede Minister stiller sig paa det Standpunkt uden videre at gaa ud fra som givet, at Tomandsudvalgets Opgørelse er den rigtige, og at Landmandsbankens Ledelses Opgørelse er den forkerte. Men er der nogen virkelig Begrundelse herfor? Tomandsudvalget bestod som bekendt af Departementschef Dalhoff og Nationalbankdirektør Green. Jeg maa angaaende Departementschef Dalhoffs Valg ind i dette Udvalg udtale som min Mening, at det rent principielt er uheldigt, at en Minister vælger sin egen Departementschef ind i et Udvalg som det, her er Tale om. Det kan vanskelig være anderledes end, at en Departementschef og en Minister maa arbejde meget sammen, og det kan vanskelig være anderledes end, at Departementschefen, naar han er godt inde i en Sag, vil være den stærkeste i Forholdet dem imellem, saaledes at forstaa, at Ministeren uvilkaarligt maa gaa over til den Anskuelse, Departementschefen har. Dette maa være Regelen. Naar nu et Udvalg, netop bestaaende af en Departementschef som det ene Medlem og en anden Mand som det andet, kommer med et Resultat, saa synes jeg jo, at den paagældende Minister ved at have valgt sin egen Departementschef

til det ene Medlem i dette Udvalg har, naar han skal bedømme Udvalgets Resultat kritisk, afskaaret sig fra at bedømme det neutralt, idet han i Virkeligheden staaer uden den Hjælp, som Departementschefen dog fornuftigvis altid bør være for Ministeren. Departementschefen er nemlig allerede anbragt paa et bestemt Standpunkt. Jeg kunde ogsaa meget vel tænke mig, at dette Forhold som sin Konsekvens netop har medført, at Ministeren i saa udpræget Grad har anbragt sig paa Tomandsudvalgets Standpunkt i Stedet for at tage et selvstændigt Standpunkt. Foruden af Departementschef Dalhoff, hvis særlige Evner til at bedømme Erhvervsengagementer dog formodentlig ikke i Kraft af hele den Uddannelse, han har haft, kan anses for at være saa særdeles stor, har det paagældende Udvalg bestaaet af Nationalbankdirektør Green. Hvorledes hans Evner til at bedømme Engagementer er, derom kan der jo fornuftigvis være forskellige Meninger. Efter den Stilling, han har, vil ingen kunne benægte, at han er i Besiddelse af Forudsætninger for at kunne gøre det. Men lige saa sikkert som dette er, lige saa sikkert er det jo, at Fortiden har vist, at han i høj Grad har kunnet tage fejl. Nu kan man sige: Ja, men den Gang bedømte han Situationen for mildt, og ud fra den Betragtning kunde man saa maaske uden videre slutte, at i dette Tilfælde har han ikke bedømt den for strengt. Opstillingen af et saadant Ræsonnement tror jeg er ganske forkert. Vil man bedømme en Mands Klogskab med Hensyn til at bedømme en økonomisk Situation, saa er det for mig akkurat lige galt, om han bedømmer den alt for strengt eller alt for mildt; kun den Mand, som bedømmer den *rigtigt*, kan siges virkelig at have faaet det ud af Stillingen, som der skal faas ud af den. Men altsaa, Nationalbankdirektør Greens Fortid viser ikke, at han har kunnet bedømme en Situation akkurat rigtigt.

Overfor disse to Mænd staaer saa Landmandsbankens Ledelse, den Ledelse, som foruden af de 9 Bankraadsmedlemmer bestaar af de to Direktionsmedlemmer, den Ledelse, som til daglig har haft med Bankens Forhold at gøre, den Ledelse, som i Kraft af de Funktionsærer, hvorover Banken raader, i saa høj Grad som muligt følger de enkelte Virksomheders Forhold. Er det nu uden videre at antage, at denne Ledelse har ringere Evner til at bedømme Landmandsbankens Engagementer, end Tomandsudvalget kunde